

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 marca 2017 r.,
skargi B. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt VII Ca (...),
wydanego w sprawie z powództw K. D., B. P. oraz B. C.
przeciwko Gminie Miasto K. - Zarządowi Budynków Mieszkalnych w K.
o zapłatę,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

**2. zasądza od B. P. na rzecz Gminy Miasta K. - Zarządu
Budynków Mieszkalnych w K. kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem
zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 czerwca 2014 r., wniesiona przez B. P. , została oparta o zarzuty naruszenia prawa materialnego: art. 7 i 8 w związku z art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów, art. 8a ustawy o ochronie praw lokatorów w związku z art. 2 i 7 Konstytucji, art. 8a ustawy o ochronie praw lokatorów w związku z art. 6 k.c. w związku z art. 58 § 1 k.c., uchwały Rady Miejskiej w K. z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym

zasobem gminy Miasta K. w związku z art. 87 § 2 i art. 7 Konstytucji oraz art. 6 k.c., art. 170 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, art. 411 pkt 2 k.c. w związku z art. 6 k.c.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do rozpoznania istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiące podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, którego przedmiotem było powództwo o zwrot nadpłaconego czynszu. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Stanowisko Sądu Okręgowego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.